

Carole Mortimer
KALĖDŲ STEBUKLAS
Romanas

Versta iš Carole Mortimer, Claiming His Christmas Bride, 2005

© Carole Mortimer, 2005

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.”

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Rūta Steponavičiūtė, vertimas iš anglų kalbos, 2006

© Jurga Lipnickienė, dizainas, 2006

© "Svajonių knygos", 2006

© Knygute.lt, Elektroninė versija, 2011

PIRMAS SKYRIUS

- Aš suprantu, kad esame krikštynose, bet ar jums neatrodo, kad dar per anksti šlakstyti vaiko galvutę?

Užklupta tą akimirką, kai kėlė šampano taurę prie lūpų, Molė sustingo. Deja, to negalima pasakyti apie gėrimą, kuris pasiteliūskavęs persirito per taurės kraštą, aptaškė jos ranką, tuoj pat permerkė švarko rankovę ir nutekėjo riešu.

- Netgi jums, - pridūrė susierzinimą keliantis balsas.

Molė nepatenkinta pakėlė galvą ir metė piktą žvilgsnį į vyrą, stovintį tarpduryje. Jis spoksojo į ją mėlynomis akimis, tokiomis tamsiomis, kad jos atrodė to paties atspalvio kaip vyzdžiai.

Gideonas Vėberis!

Mergina trumpam užsimerkė. Kas gi kitas, jei ne *jis*, turėjo pamatyti, kaip ji plempia šampaną? Tai *privalėjo* būti jis!

Nors būtent dėl jo Molė ir nusprendė pasislėpusi išgerti kol kas dar nesankcionuotą šampano taurę, žinodama - vėliau jai gali pri-

reikti visos įmanomos pagalbos, kad galėtų ramiai ištvirti susidūrimą su juo. Vėliau.

Deja, tai dar nebuvo išganingasis *vėliau*. Tai atsitiko dabar. Ir kai Molė vėl pažvelgė į Gideoną, jo arogantiškas veidas buvo iškreiptas tos pačios paniekinamos išraiškos kaip ir per paskutinį jų susitikimą. Pirmą ir paskutinį!

O kad tas vyras būtų atrodęs bent jau ne toks patrauklus kaip prieš trejus metus, kai jie matėsi paskutinį kartą. Jo šviesūs plaukai - keistas aukso ir pelenų atspalvių derinys - buvo tokie pat žavūs kaip ir tamsaus kobalto spalvos akys, ir ilga arogantiška nosis tarsi virš skulptoriaus iškaltų lūpų, ir kampuotas ryžtingas smakras. Tą kartą Molė matė jį dėvintį paprastus džinsus ir marškinėlius, bet šiandien jis atrodė dar patrauklesnis su oficialiu tamsiu kostiumu ir sniego baltumo marškiniais, kurie puikiai išryškino auksinį odos atspalvį.

"Tikriausiai neseniai įdegė kokiam nors brangiame slidinėjimo kurorte - sekasi gi kai kuriems!" - pagalvojo Molė negailestingai.

- Ir ką tai turėtų reikšti? - piktai atrėžė, dėdama taurę ant stalo.

Ji atidarė savo rankinę, ieškodama nosinai-

tės, kurią įsimetė anksčiau, ruošdamasi netikėtiems ir skubiems atvejams. Šiandien nusprendė būti pasiruošusi bet kam. Juk visai nesinorėtų pradėti garsiai šniurkščioti įpusėjus sūnėno krikštynomis!

Gideonas Vėberis gūžtelėjo plačiais pečiais, tačiau šiek tiek niekinantis šypsnyis vis dar nepaliko jo arogantiškų lūpų.

- Tarkim, man atrodo, tau... Patinka išlenkti vieną kitą... Šeštą taurelę? - Vyras tyčiodamasis kilstelėjo antakius.

- Nieko mes čia netarsim! - atrėžė Molė, grūsdama visiškai nenaudingą nosinę atgal.

Jos švarkelio rankovė buvo kiaurai šlapia. Mergina tikėjosi, kad išdžiūvus neliks dėmės: brangiai sumokėjo už drabužius, kuriuos apsilvilo šia įsimintina proga.

Gideonas Vėberis vėl susiraukė.

- Mes matėmės tik du kartus, ir kiekvieną kartą tu savo rankoje laikei taure! - pasakė jis.

- Aną kartą buvo *Alka Seltzer*, - bandė gintis Molė, pasiuntusi Gideonui dar vieną piktą žvilgsnį.

- Tebūnie, - sutiko jis. - Atsimenu, tąkart patariau tau geriau nebegerti to *kažko*, nes jau buvai pasiekusi tokią būseną, kai pats laikas

sustoti.

Molė giliai įkvėpė, nes jis nė nemanė slėpti akivaizdžiai įžeidžiamo tono.

O juk ji su baime ruošėsi šiai dienai nuo tos akimirkos, kai Kristalė pasakė, kas bus Piterio krikšto tėvai. Galiausiai įtikino save: Gideonas Vėberis yra per daug mandagus, kad užsimintų apie jų ankstesnįjį susitikimą. Dabar tapo aišku, kad tai visiškai klaidinga prielaida, kurią ji padarė apie šitą, šitą...

"Šitą - ką?" - paklausė savęs niauriai.

Bet kokiomis kitomis aplinkybėmis ji būtų laikiusi šį vyrą nepaprastai patraukliu. "Nors imk ir numirk, koks gražus", - pasakytų kai kurios jos draugės. Jis tikrai buvo gražus, be jokių abejonių, beveik du metrai mirtinai pavojingo patrauklumo. Tik taip jau atsitiko, kad jis - vienas iš tų nedaugelio žmonių, kuriems pavyko ją pamatyti apsvaigusią nuo alkoholio...

Galiausiai Molė nusprendė, kad laikas labiau kontroliuoti pokalbį.

- Tą kartą buvo išskirtinės aplinkybės, - pasakė ji ryžtingai.

Šviesūs antakiai pakilo virš paslaptinių mėlynų akių.

- O šiandien?

- Ak, dėl Dievo meilės, - nekantriai atšovė Molė. - Daugių daugiausia išgėriau dvi taures šampano, - ji paėmė savo taurę ir energingu gurkšniu ištuštino. - Štai šita trečia.

Ir pažvelgė į jį, tarsi mesdama iššūkį.

- Jeigu jau taip sakai, - sumurmėjo neįtikintas Gideonas.

Molė pajuto, kaip skruostus nutvieskia raudonis, sukeltas šio akivaizdžiai nepatiklaus atsakymo dėl jos iš tiesų išgerto šampano kiekio. Raudonis nebuvo ta spalva, kuri derėjo prie jos sodriai raudonų plaukų. Bet, po velnių, tas vyriškis viską išvertė taip, tarsi ji būtų kažkokia alkoholikė, kiekviena pasitaikiusia proga, kai nieko nėra aplink, sprunkanti gerti svaigalų...

O argi ne tai dabar ji daro?

Na... Taip, bet...

Molė susierzinusi atsiduso.

- Būtent taip aš ir sakau, - linktelėjo mergina. - Aš tik... Aš tik...

"O, pasiduok gi pagaliau, Mole, - patarė ji sau, - kol neprisikalbėjai per daug".

- Argi mes neturėtume vykti bažnyčion? - paklausė ji greitai.

- Kaip tik todėl Kristė mane ir pasiuntė tavęs

ieškoti, - patvirtino Gideonas Vėberis.

Kristė pasiuntė šitą žmogų jos ieškoti? O kodėl ne? Kristė tikrai neturėjo nė mažiausios nuovokos, kaip Molė baiminasi susitikti su šiuo žmogumi. Na, tegul ir toliau taip galvoja.

Ji pastatė taurę ant stalo.

- Aš jau galiu važiuoti, jeigu tu taip pat pasirošęs.

Gideonas pakreipė galvą ir pasisuko atidaryti jai durų.

- Tik po tavęs, - pasiūlė maloniai.

Molė pasitempė, jausdama primerktų akių žvilgsnį, stebintį kiekvieną jos žingsnį durų link. Žinojo, ką jis mato: smulkutę raudonplaukę šiltomis rudomis akimis, kurios paprastai būdavo kupinos juoko ir džiaugsmo. Šiandien ji buvo apsirengusi oficialiai: suknele ir prie jos priderintu švarkeliu; dailios kojos buvo apautos bateliais šiek tiek per aukštais kulnais, todėl negalėjo jaustis patogiai, užtat spalva buvo puikiai priderinta.

- Dar vienas dalykas, - sumurmėjo Gideonas, kai ji ėjo pro šalį.

Staiga įsitempusi Molė pakėlė akis.

- Taip? - sukluso svarstydamą, koks galėtų būti tas *dar vienas dalykas*. Išskyrus, žinoma,

užuominas apie jų pirmąjį susitikimą.

Vyras nusišypsojo visai nelinksmi, o jo balti dantys blykstelėjo beveik grėsmingai.

- Ar kas nors kada nors jums minėjo, kad raudonplaukės moterys neturėtų vilkėti tam tikrų rausvų atspalvių?

Jo pastaba buvo tokia netikėta, tokia įžeidžianti, - Molė ir buvo viena iš tų raudonplaukių, vilkinčių rausvą kostiumėlį, - kad kelias akimirkas vienintelis dalykas, kurį ji galėjo padaryti - tai porą kartų be garso žioptelėti tarsi žuvis akvariume.

Molei patiko suknelės ir švarko stilius vos tik šį derinį išvydo parduotuvėje. Nors ir dažnai vilkėdavo rausvus drabužius, ji truputį dvejojo dėl blyškiai rausvo atspalvio: ilgai matavosi, bandydama nuspręsti, ar tikrai jai tinka. Pardavėja, matydama jos dvejonas, ir, matyt, nujausdama sprūstančius iš rankų komisinius, užtikrino, kad drabužis puikiausiai tinka.

Tai tiek to puikumo!

Merginos akys pikta blykstelėjo, kai ji pasisuko į Gideoną Vėberį.

- Dauguma vyrų yra tokie mandagūs, kad nesako panašių dalykų, - įgėlė ji.

Gideoną akyse pagaliau pasirodė juoko ki-

birkštėlės.

- Dauguma vyrų negalėtų pasakyti, ką moteris vilkėjo vakar, o tuo labiau - tiko jai ar ne!

Molė prisiminė savo patėvį ir turėjo pripažinti, kad Gideonas visiškai teisus. Metjus nepastebėtų, ką iš tiesų vilki jos motina, nebent Karolina apsiliktų ką nors išties nepadoraus.

- Aš...

- Mole, - šūktelėjo Kristė, pamačiusi juos koridoriaus gale. - Gideonai, - pridūrė su palengvėjimu ir greitai perbėgusi koridorių paėmė draugę už rankos. - Mes jau pagalvojome, kad jūs nebenorite būti Piterio krikštatėviais ir nusprendėte kartu pabėgti.

Molė prunkštelėjo iš tokio scenarijaus. Ji net nedrįso pakelti akių į Gideoną Vėberį, gerai įsivaizduodama, kokia jo reakcija į šitą pastabą. Mintyse puikiausiai matė paniekos iškreiptas jo arogantiškas lūpas.

Ypač dabar, kai ji vilki drabužius to rausvo atspalvio, kuris taip nedera prie jos raudonų plaukų!

Ir kam taip pasakė? Dabar ji tikrai jaučiasi neužtikrintai, o visa šampano suteikta drąsa sklaidosi kaip dūmas. Bet vis tiek reikia ištvirti krikštynas ir likusią dienos dalį. Po to galės

trypti kojomis ir rēkti savo kambarēyje, tre-
čiamē aukštē.

Ji ir Kristalē buvo draugēs nuo mokyklos, po
kuriuos pasirinko skirtingas profesijas ir nuėjo
skirtingais keliais. Kristē tapo pirmos klasēs
virēja dar prieš atidarydama vėliau sėkmēs
sulaukusį restoraną, paskui dar vedė kulinari-
jos laidą televizijoje. Molē pasirinko vaidybą.

Kristē ištekėjo prieš trejus su puse metų, ta-
čiau pirmoji santuoka baigėsi tragiškai: jos
vyras Džeimsas mirė nuo vėžio praėjus vos
keliems mėnesiams po vestuvių. Tačiau, Molēs
džiaugsmui, beveik prieš dvejus metus Kristē
susipažino su Molēs įbroliu Semu ir už jo ište-
kėjo, o prieš trejetą mėnesių pagimdė sūnų
Piterį Džeimsą. Dėl jo krikštynų čia visi ir susi-
rinko likus trims dienoms iki Kalėdų.

Vienintelē musē barščiuose, tiesą sakant,
vienintelis debesėlis, galintis užtemdyti dabar-
tinį Molēs pasitenkinimą, buvo tai, kad Kristē
paprashė savo buvusį svainį, vyresnijį Džeimso
brolių Gideoną, tapti Piterio krikštatėviu. Tai
buvo garbė, kurios, kaip džiaugsmingai prane-
šė Kristē, jis tiesiog neturėjo teisės atsisakyti.

O Molē pakliuvo į keblią padėtį. Jos atsimi-
nimai apie pirmąjį ir vienintelį susitikimą su
Gideonu Vėberiu buvo toli gražu ne malonūs.

Mergina neabejojo, kad ir jo jausmai jai anaip-tol ne draugiški. Tačiau dar prieš Kristei pra-nešant, kas bus Piterio krikštatėvis, Molė jau buvo sutikusi tapti krikštamote. Juk negalėjo čia pat apsisukusi pareikšti jiems, kad atsisako tik dėl Gideono Vėberio?

Žinoma, ne, todėl apsiginklavo visais mote-riškais ginklais, kurie galėjo jai suteikti pasiti-kėjimo savimi to žmogaus akivaizdoje: puikia šukuosena, profesionaliu makiažu, naujais drabužiais ir bateliais. Netgi vogčiomis išgėrė šampano, turėjęsio suteikti papildomos drą-sos. Tik nepagalvojo, kad Gideonas Vėberis, kaip ir jo jaunesnysis brolis, yra interjero di-zaineris, ir instinktyviai pajus, kad jos vilkimi rausvi drabužiai nedera prie raudonų plaukų!

Ačiū Dievui, Kristė sutrukdė jų pokalbį ir iš-gelbėjo ją nuo tolesnių užgauliojimų.

Jų bendra išvyka į bažnytelę, įsikūrusią šioje atšiauraus grožio Jorkšyro dalyje, kur Kristė ir Semas dabar daugiausia leido laiką, neapsiėjo be sumaišties, todėl Molė atsidūrė viename automobilyje su savo tėviu. Jos motina ir antrasis krikštatėvis pasirinko Gideono Vėberio žalią jaguarą, o Semas ir Kristė kartu su sūne-liu Piteriu Džeimsu važiavo atskirai.

Merlinas, Semo airių vilkšunis ir Piterio

Džeimso sargas nuo pirmosios dienos, kai mažylis buvo atvežtas namo iš ligoninės, kurioje gimė, sėdėjo nelaimingas ant keliuko ir stebėjo išvykimą. Buvo visiškai aišku, kad jis nusi-teikęs nepajudėti iš vietos, kol jie sugrįš su jo brangiuoju globotiniu.

- Metjau, ką šiandien vilki mama? - atsainiai paklausė Molė.

- Vilki? - susiraukė Metjus, stengdamasis nepamesti iš akių Semo mašinos.

- Taip, ką ji vilki šiandien, - pakartojo Molė. - Na, kokios spalvos jos drabužiai? - patikslino.

Stengdamasis prisiminti patėvis dar labiau suraukė antakius.

- Na, - galiausiai pasakė, - kažką mėlyną. O gal žalią. Manychiau, suknelę. Nors ne, gal švarkelį ir sijoną. Kad ir kaip būtų, aš beveik įsitikinęs, kad ji vilki žalius arba mėlynus drabužius, - pridūrė ir ryžtingai linktelėjo galva.

Molė jau matėsi su motina - ši atvyko beveik prieš valandą - ir tikrai žinojo, kad tas "mėlynas arba žalias" kostiumėlis yra nuostabiai gražios turkio spalvos suknelė ir ilgas švarkas. Aišku, turkio spalva daugumai vyrų greičiausiai yra "mėlynai žalia"!

O tai tik dar kartą įrodo, kad Gideonas Vėbe-

ris yra ne toks kaip kiti vyrai!

Ką gi, ji tuo jau įsitikino. Molė atsidususi pažvelgė pro langą į pro šalį bėgantį Jorkšyro viržynų peizažą. Kaip ji troško, kad ši diena jau būtų pasibaigusi. Tada galėtų pradėti mėgautis Kalėdomis su Kriste, Semu ir jų sūneliu Piteriu Džeimsu. Molės tėvai kitą dieną ruošėsi išvykti į ilgą kelionę po šalis, šiltesnes už Angliją - o gruodį tai galėjo būti bet kuri šalis už Britanijos ribų - todėl jie nepasiliks šventėms. Užtat krikštynos ir surengtos šiandien, prieš tėvams išvykstant į šiltesnius kraštus.

Pagaliau reikės kentėti ne taip ir daug, priminė sau Molė. Vieną dieną. Tiesą sakant, dar mažiau - tik keletą valandų. O tada Gideonas Vėberis išvažiuos ir jie liks keturiese laukti Kalėdų.

Bet jeigu Gideonas Vėberis toliau tęs savo užgauliojimus, tos kelios valandos, praleistos jo draugijoje, jeigu tai galima pavadinti draugija, prilygs visam gyvenimui....